

DANMARKS RADIO
TV-Underholdningsafdelingen
TV-Byen
2860 Søborg
Tlf. 01 – 67 12 33

MATADOR

efter idé af Lise Nørgaard

2 episode
"GENBOEN"
Manuskript: Jens Louise Petersen
Prod.nr. 52.692 - 4 – 2

1929

Instruktør: Erik Balling

B 1

Jernbanerestauranten. Boldt ser ud af vinduet, mod gaden. Kameraet glider henover de tomme borde og ender ved det eneste besatte. Mads ved at slutte beskeden frokost med Daniel. Venligt til drengen.

MADS: *Har du fået nok, Daniel.*

Daniel med sidste bid i munden.

DANIEL: *Mmmmmmm –*

MADS: *Det hedder ja tak, ikke –*

DANIEL: *Ja – – tak –*

Mads ser at drengen får tygget af munden. Vender sig mod Boldts ryg og siger.

MADS: *Vi vil gerne betale – –*

B 2.

Boldts ryg vågner, han vender sig professionelt. Tager en lille blok op, der er skrevet. Mens han er på vej siger Mads, vendt mod Boldt.

MADS: *Jeg vil gerne betale. Hvor meget skylder jeg?*

Boldt ser på blokken.

BOLDT: *To kroner og 55 øre – – alt i alt – –*

MADS: *Er det med 10 procent –*

BOLDT: *Ja, det hele – en dagens ret – til Dem – to flade til drengen – og to mælk – 2,30 – og så 10 procent, det bliver 2,55.*

B 3

Mads tager pungen frem. Tæller omhyggeligt pengene op.

MADS: *2 kroner og 30 øre – og en 25 øre – 10 procent – ja ja – (Han ser hurtigt op på Boldt.) Rundet op – værsgod –*

B 4

Boldt tager ufølsomt mod pengene og stikker den uden videre i lommen.

MADS: *Farvel da –*

Rejser sig, påsærer på vej ud Boldt, der bukker let ironisk.

BOLDT: *Farvel – og mange tak....*

Mads uforandret venlig.

MADS: *Derfor ikke.*

B 5

I døren passerer Mads og Daniel Agnes med Ulrik og Regitze. Ulrik standser foran Daniel. Agnes haler i ham.

AGNES: *Ulrik, det er denne vej –*

Døren falder i bag Mads og Daniel – Ulrik halvhidsig.

ULRIK: *Det var Daniel – ham fra i går.*

AGNES: *Hvis der er altfor meget vrøvl med dig får du ikke lov at komme på besøg hos Boldt –*

B 6

Boldt går frem mod hende. Slår ud med armene.

BOLDT: *Agnes – den fejreste blandt Valhals Valkyrier –*

Agnes fniser.

AGNES: *Åhrr – du med dit højskolesnak –*

Der står man så, to villige sjæle med to ubekvemme børn.

AGNES: *Skal I ha' lov at kigge i Boldts hæfter –*

Puffer dem ind mod divanen –

BØRNENE: *Jahh – –*

B 7

Boldt tager et glas, han har stående til privat brug.

BOLDT: *– og en tår af Boldts øl – hva –*

Rækker glasset til Ulrik, der tager en ordentlig slurk.

BOLDT: *– – hov hov – der skal også være noget til Regitze –*

Regitze sippet.

REGITZE: Nej tak – det smager sort.

BOLDT: Men kage hvad –

Snupper et pår af de selvdøde basser fra buffeten.
Henvender sig til Regitze.

BOLDT: Hvad får Boldt så for en kage – –

REGITZE: Et kys – hvis du ikke er forkølet.

AGNES: Boldt – han er frisk som en fisk.

B 8

Regitze afleverer kysset, grabber kagen til sig. Ulrik sidder allerede på divanen og blader i meget lidt kultiverede hæfter. Regitze kommer springende, sætter sig ved siden af ham.

B 9

Boldt grabber fat i Agnes skranken er mellem hende og børnene, så de ser det ikke. Agnes gøren afværgende bevægelse. Rækker sig over skranken, ser de bladrende børn og siger.

AGNES: Og hvad er så det her – –

BØRNENE I KOR: En hemmelighed – –

AGNES: Det var godt –

Afslappet mod Boldt – smiler til ham. Lavmælt.

AGNES: Fruen tror, vi er i anlægget – det synes de er så kedeligt –

BOLDT: Skal vi gå ind i salonen? Står det fast med i aften?

AGNES: Ja, det skulle nok kunne gå – kan drikkepengene bære en tur i kosmorama.

Boldt pludselig ophidset.

BOLDT: Sgu ikke, hvis jeg skulle leve af ham, der lige gik –

AGNES: Ham med drengen – hvad laver han her?

Boldt skænker en portvin op til Agnes, tager selv en øl.

BOLDT: Han lever nok af sine penge – den der tæller i enører, sanker i lade – sidder lige ret op og ned og sover for at spare hotel –

AGNES: Arh, sådan en puger – –

BOLDT: Nårh, men han kommer nok snart til at ligge ned!

AGNES: Hva?

BOLDT: De siger, han er blevet din genbo.

AGNES: Hvad er han?

BOLDT: Han flytter ind hos sadelmagerens – –

Agnes øjer børnene over disken.

B 10

Ulrik og Regitze er begyndt at springe i sofaen, Ulrik har Boldts hat på.

AGNES: Kan I så være stille – ellers går vi tur i anlægget –

Børnenes betænkelige ansigter ved disse udsigter.

BOLDT: Lad dem – –

B 11.

AGNES: Divanen skulle jo gerne holde lidt endnu –

BOLDT: Jah, mon ikke ...

AGNES: – sagde du sadelmagerens.

BOLDT: Ja, enken har solgt –

Boldt tager rundt om Agnes.

AGNES: Nej – ikke her – – jeg må hjem med børnene – kom så børn.

Ser Regitze, der har et mægtigt kageskæg. Pletter på frakken.

AGNES: Åh, nej, Regitze!

B 12 (udeladt)

B 13

Jernbanerestauranten Agnes hanker op i ungerne, forlader etablissementet.

B 14

Gaden foran sadelmagerens hus. Grisehandlerens bil kommer – gør holdt udenfor huset.

B 15

Grisehandlerens bil. Ellen ved siden af sin morfar. Bilen standset.

GRISEHANDLEREN: Nå, Ellen, skal vi gå ind og se om Daniel er hjemme – hva?

Åbner døren.

B 16.

Kvik skyder ud af bildøren. Ellen i bilen. Ser ud af ruden.

B 17

Kvik på vej om et hjørne.

B 18.

Gaden foran sadelmagerens hus. Grisehandleren hjælper Ellen ned.

GRISEHANDLEREN: Kom så – Ellen.

ELLEN: Der rendte Kvik.

GRISEHANDLEREN: Kvik – hvor – ?

Ellen peger.

ELLEN: Den vej –

Tager hende ved hånden.

GRISEHANDLEREN: Så må vi hellere se at få fat i ham

B 19

Går hen ad gaden, vis-a-vis banken ser de Arnesen, der kommer trækkende med Daisy. Sur. Grisehandleren hilser, Arnesen hilser afmalt igen. Grisehandleren standser.

GRISEHANDLEREN: Hvad er det? Har lærlingen brækket armen?

ARNESEN: De mener – øh –

GRISEHANDLEREN: Siden De selv må lufte fruens lille øjesten –

Arnesen ved at gå videre, for at afskære samtalen.

ARNESEN: Daisy er i løbetid –

Grisehandleren griner svedent.

GRISEHANDLEREN: – og hvordan med fru, hva?

B 20.

Arnesen vender sig og ser rasende efter grisehandleren, der med Ellen i hånden, forsvinder om hjørnet. Glor derefter ondt på hunden.

ARNESEN: Kan du snart tage dig lidt sammen.

Farer nervøst sammen ved et trut, der kommer bag hans ryg.

B 21

Frk. Møghe kommer skubbende med fru Møghe i rullestolen. Den gamle er indpakket i tæpper til ukendelighed. Men har hånden på båt-hornet.

FRK. MØHGE: Jamen, det er jo Albert, mor –

FRU MØHGE: Hvaffor en Albert –

Arnesen bukker og har helt forandret type.

FRK. MØHGE: Albert Arnesen –

B 22

Fru Møghe ser på ham.

ARNESEN: Goddag fru Møghe –

FRU MØHGE: Manufakturhandlerens Albert – er han blevet så stor – –

Misse Møghe udglattende som sædvanlig.

FRK MØHGE: Vi er ude på visitter – mor.

FRU MØHGE: Ja, spørg, om hans mor er hjemme .

B 23.

Misse og Arnesen ser på hinanden.

ARNESEN: *Min mor har desværre ligget på kirkegården i 26 år – –*

Frk. Møhge brøler sine bemærkninger ind i moderens øre, men kærligt.

FRK MØHGE: *Det, det husker du da mor.*

FRU MØHGE: *Hun var da med til Fernandos begravelse.*

FRK: MØHGE: *Men nu kan vi jo spørge Albert, om hans systue vil sy din atlaskeskjole om – du ved Albert – den, den grå med striberne.*

ARNESEN: *Nå ja, den – den glemmer jeg ikke –*

Frk. Møhge bliver optimistisk.

FRK MØHGE: *Jamen, mor havde tænkt – nu skal du bare høre – –*

B 24

Banklokalet. Vi er i siestaens sidste minutter. Frk. Mortensen sidder ved kassen. Holmdal står ved vinduet, Stein – bankbogholderen – kiggede ham over skulderen.

HOLMDAL: *Den gamle går jo udmærket – hvorfor bliver hun så kørt –*

STEIN: *Det ville jeg da også foretrække, hvis nogen gad køre mig –*

B 25

POV – den anden side af gaden. pantomime med frk. Møhge der beskriver den atlaskes for Arnesen. Fru Møhge, der af og til hæver stokken. Arnesen med hunden i snor.

Gaden.

ARNESEN: *Jo tak, min kone har det godt –*

FRU MØHGE: *Hva siger han?*

FRK MØHGE: *Han siger, han kone har det godt –*

B 26

Tilbage til banken, vinduet.

HOLMDAL: *Nå, så er freden forbi.*

Indgangsdøren går.

B 27

Banken. Mads kommer ind med Daniel. Venter foran ekspeditionslugen, til Holmdal er strøget på plads. Daniel på ventebænken.

HOLMDAL: *Ja!*

MADS: *Det drejer sig om en bankforretning.*

Holmdal har ingen fidus til kunden, men pligt er pligt.

HOLMDAL: *Javel – ja*

MADS: *Jeg vil gerne være kunde her i banken –*

HOLMDAL: *Javel – hvordan nærmere hr. æh –*

MADS : *Mit navn er Mads Andersen-Skjern.*

HOLMDAL: *Og hr. Andersen er her på forretninger.*

MADS: *Jeg bor HER.*

HOLMDAL: *Jeg forstod, De boede i Skjern –*

MADS: *Nej, det er osse mit navn. Andersen – Skjern.*

HOLMDAL: *Åh javel – jeg synes bare ikke, er De flyttet til byen for nylig –*

MADS: *Jeg har købt ejendommen Algade 14 – så jeg ville....*

B 28

Banken.

HOLMDAL: *Undskyld, et øjeblik!*

Holmdal, der kun er voluntør erkender, det overstiger hans kræfter og kompetence. Går hen til hr. Stein, der er optager af sit bogholderi.

B 29

Mads iagttager han da han lavmælt forklarer Stein at der står et tilfælde ved skranken.

B 30

Holmdal går tilbage til vinduet. Stein går hen til Mads.

MADS: Goddag – som jeg allerede har forklaret – jeg har købt ejendommen Algade 14.

STEIN: Åh – jasan –

MADS: Med den tanke at begynde forretningsvirksomhed, så vil jeg gerne optage et lån –

STEIN: Ja, ja – men banken kan jo ikke sådan uden videre – –

MADS: Selvfølgelig ikke, men jeg har jo ejendomme som sikkerhed –

Stein ser tænsomt på ham, ikke uvenligt, han er bare fremmed.

STEIN: Et øjeblik, hvis De lige vil have mig undskyldt – – .

B 31

Konsulinden, vi allerede har, mødt i første episode, kommer sejlene ind.

STEIN: Goddag, fru konsulinde Holm – De har et møde med direktøren – han er tilbage om et øjeblik – –

Konsulinden har ikke standset sin gang gennem hallen.

KONSULINDEN: Jeg kan måske vente på hans kontor.

STEIN: Ja, naturligvis – vil De følge konsulinden ind –

Bankfuldmægtigen kommer springende. Stein tilbage til Mads.

STEIN: Ja, undskyld, det var fru konsulinde Holm.

Mads ansigt ved denne meddelelse.

B 32.

Holmdal ved vinduet. Spærrer pludselig øjnene op. Vender sig, vinker af en yngre mandlig funktionær, der iler til.

Han spærrer også øjnene op. Begge fniser.

B 33

Stein foran Mads, ser sammentræet ved vinduet, følger det med et halvt øje. Endnu en herre står dernede –

MADS: – – jeg kommer nok til at bede om at tale med direktøren.

Stein gør tegn mod direktørkontoret.

STEIN: Jamen De så jo konsulinde Holm –

MADS: Jeg har tid til at vente til efter konsulinden – – –

STEIN: Direktøren har jo flere aftaler...

Går hen mod bænken og sætter sig ved siden af Daniel. Stein står lidt, ser igen opløbet ved vinduet.

MADS: – – – De kan bare kalde når direktøren bliver ledig.

B 34

Bankens vindue. Stein tils1utter sig gruppen. Frk. Mortensen ser op og nærmer sig. Hun vil også kigge med.

FRK. MORTENSEN: Hvad sker der – – – –

Hr. Stein vender sig og gør nogle besværgende bevægelser. Maner hende tilbage i lokalet.

STEIN: Nej, nej, nej frk. Mortensen, det er ikke noget for damer.

Frk. Mortensen vil hen og kigge.

FRK. MORTENSEN: Hvad mener De – må jeg se –

Stein beklagende. Forlegen. Fortrolig stemme.

STEIN: Frk. Mortensen – det er manufaktur – handler Arnesen, der står og snakker – og imens bliver hans frues hund – jeg håber, De forstår. hvad jeg mener –

FRK MORTENSEN: Hvad bliver den? Kørt over – ?

B 35

Stein er en æstetisk sjæl, han synes virkelig det er frygteligt.

STEIN: Gid det var så vel – havde jeg snart sagt, nej det – det – der er værre – De ved – nej undskyld, det ved De forhåbentlig ikke –

FRK MORTENSEN: De mener at – – –

STEIN: Ja, frk.. Mortensen – så gå De hellere tilbage til Deres plads.

Frk. Mortensen vender sig rystet. Hr. Stein rykker nærmere gruppen, rækker sig på tå.

B 36

Gadehjørnet. Grisehandleren og Ellen kommer til syne. Ellen peger. Grisehandleren lykkeligt forbløffet. Gør store øjne.

ELLEN: Morfar – der er Kvik – hvad laver Kvik med den lille hund?

B 37

Det modsatte gadehjørne. Agnes kommer med Ulrik og Regitze. Ulrik peger henrykt.

ULRIK: Agnes – se de hunde – –

Agnes øjne popper ud. Hun standser, indtager synet. Tager sig sammen, de er sent på den.

AGNES: I kigger bare den anden vej – det er ikke noget for børn.

B 38

Banken. Andersen-Skjern på bænken med Daniel iagttager alle ryggen ved vinduet. Og den rødme frk. Mortensen. Pludselig opløses opløbet. Holmdal forbi Stein.

HOLMDAL: Ja, alt får jo en ende – –

B 39

Gaden. Fru og frk. Møhge, Arnesen. Hunden stadig i snor med et fornøjet drag om snuden. Indenfor synsviden – Kvik.

FRK MØHGE: Nej, hvor har vi dog sludret – nu må vi videre ikke mor –

Fru Møhge ser på hunden.

FRU MØHGE: Før syntes jeg, der var to – –

ARNESEN: To?

FRU MØHGE: Ja, den ene ovenpå den anden.

Undskyldende til Arnesen.

FRK MØHGE: Ja mor er jo 96 – –

FRU MØHGE: Her lugter af gris –

B 40

Grisehandleren dukker op, har Kvik under armen.

GRISEHANDLEREN: Mens De har fornøjet damerne med Deres snak, hr. manufakturhandler – så har min Kvik lyksaliggjort Deres lille firbenede veninde – –

Arnesen måber –

ARNESEN: Hvad skal det sige – –

GRISEHANDLEREN: Ja, det skal vel nærmest sige, at vi er kommet lidt i familie med hinanden.

B 41

Køkkenet hos Varnæs. Elisabeth stikker hovedet ind.

ELISABETH: Er Agnes stadig ikke kommet –

Laura ryster på hovedet. Står og flytter om på en thebakke.

LAURA: . Nej frøkenen har lov at spørge, hvad hun bilder sig ind – –

ELISABETH: Arh, det er det gode vejr, nu skal jeg tage bakken – –

Går ind i køkkenet, tager bakken og går igen.

B 42

Døren lukker sig. Fra køkkentrappen kommer Agnes med børnene. De vælter ind i køkkenet.

LAURA: Nå, endelig – hvor i alverden har I været – –

AGNES: I anlægget – som sædvanlig – ikke?

Laura ser på Regitze der nikker i barnlig falskhed.

LAURA: Og hvordan er det, du ser ud.

AGNES: Hun fik en kage på vejen.

LAURA: En kage – de ved udmærket godt, at de kager, børnene skal ha' dem skal de ha' her i huset – hvis fru vidste det.

REGITZE: Jamen det er en hemmelighed.

Laura tvivlende, tror ikke på Agnes.

LAURA: Se at få dem vasket – I skal ind og ha' the i anlægget – hmmm –

AGNES: Ja, i anlægget –

LAURA: Hvor ligger det anlæg?

Agnes har godt fat i børnene. Leder dem ud til vask.

AGNES: Så er det denne vej –

B 43

Dagligstuen. Elisabeth, Maude, Ulrik og Regitze, alle ved thebordet.

B 44

Døren op, Agnes med en sølvkande med vand, går hen for at stille den på bordet, ser fra det ene barn til det andet, Ængstelig for afsløring . Men begge nikker fromt.

AGNES: Jeg synes lige at jeg ville fortælle, hvem der er flyttet indovre hos sadelmagerens

MAUDE: Og hvem er så det – ?

B 45

Agnes begynder at samle porcelænen og thebordrester op på en bakke.

AGNES: Det er manden med drengen –

Maude aner ikke, hvem hun hentyder til.

MAUDE: Hvilken mand – hvilken dreng?

ELISABETH: Dem vi så den dag på banegården – det er en pæn dreng –

ULRIK: Han hedder Daniel –

B 46

Maude har slet ingen mening om de mennesker.

MAUDE: Jamen er det overhovedet nogen vi kender – hvor kommer de fra – ?

AGNES: De siger, de kommer fra Jylland – og vil åbne forretning –

ELISABETH: Med hvad dog –

Agnes på dørtrinnet med bakken. På vej ud.

AGNES: Med manufaktur – siger de.

B 47

Maude tror ikke et ord.

MAUDE: Med manufaktur – det må vist være en misforståelse – Arnesen ligger lige overfor.

Agnes for udadgående.

AGNES: Det var bare hvad jeg hørte.

Døren lukker sig. Maude ryster på hovedet.

MAUDE: Sikke noget snak – hvad det pigebarn hører hvergang hun går hen i anlægget med børnene.

B 48

Banken. Mads og Daniel på ventebænken, selvom det er langt hen på eftermiddagen.

Døren til direktørkontoret går. Varnæs kommer til syne bag en af byens spidser, følger ham til dørs. En mand på hans egen alder.

VARNÆS: Tak for besøget købmand Munk, vi ses – er det onsdag aften.

MUNK: Ja, det er der akkurat.

VARNÆS: Og alt skal nok ordne sig – hils fru –

B 49

På vej tilbage forbi hr. Stein.

VARNÆS: – og så er der vist ikke mere til mig – jeg går over i klubben.

Hr. Stein laver øjne i retningen af Mads, Varnæs følger hans blik.

VARNÆS: Til mig – ?

STEIN: Ja, den herre har ventet på at direktøren skulle få tid.

Varnæs ser på sit ur.

VARNÆS: Nå ja – hvis De så -- --

Varnæs ind på sit kontor.

B 50

Stein hen mod Mads.

STEIN: Så er direktøren ledig – for en kort samtale

–

MADS: Tak.

Følger Stein mod direktørkontoret.

B 51

Bankdirektørens kontor. Varnæs rejser sig, da Mads kommer ind. Mads rækker hånden frem, Der går et lille øjeblik før Varnæs tager den.

MADS: Goddag, mit navn er Mads Andersen-Skjern.

VARNÆS: Direktør Varnæs. Værsgo' at ta' plads.

Kommer i tanker om noget.

VARNÆS: – Åh, vil De lige have mig undskyldt --

Løfter telefonen. I røret.

VARNÆS: – Hallo gi' mig lige Postgården – hallo – bankdirektør Varnæs. – Kan De stille mig om til Klubben – hallo – Frederiksen, vil De give en besked til bridgebordet – jeg bliver lidt forsinket – ja -- måske kan de spille en l' hombre i mellemtiden – ha ha – tak -- --

Lægger røret på. Mod Mads.

VARNÆS: -- spiller De bridge --

MADS: Nej --

VARNÆS: Det er jo det nyeste – meget interessant det skulle De – meget udviklende --

Mads iagttager ham.

MADS: For hvad?

Varnæs peger på sin pånde.

VARNÆS: For den her – ja ja – men det var jo, ikke det, vi skulle tale om.

Bliver forretningsmæssig.

VARNÆS: -- -- Hvormed kan jeg tjene Dem?

MADS: Jo, ser De, jeg kommer til Dem om et lån -- --

B 52

Varnæs hæver øjenbrynene.

B 53

Banklokalet. Holmdal vender sit skilt hvorpå der står Ekspedition. På den anden side står: Henvendelse ved kassen.

B 54

Der sidder frk. Mortensen. Holmdal kommer op på siden af Stein.

HOLMDAL: Nu smutter jeg – jeg har en tennisbane om tyve minutter -- --

Stein med sløret ironi.

STEIN: De får gjort noget ved Deres tennis for tiden, hvad hr. Holmdal.

Holmdal med et svedent smil.

HOLMDAL: Mixed double --

STEIN: Pas på, at De ikke får mixed mere end godt er --

Tilkaster på vejen ud frk. Mortensen et fingerkys.

HOLMDAL: Kan De påsse godt på Rigets finanser, frk. Mortensen --

Frk. Mortensen ser ikke uvenligt efter ham, hun har bare aldrig oplevet noget lignende. Frk. Mortensen ser over på --

B 55

Daniel der sidder urørligt på sln bænk.

B 56

FRK. MORTENSEN (læner sig frem): Du er vel nok en stor, flink dreng --

Daniel ser op –

FRK. MORTENSEN: – at du kan sidde stille så lang tid – –

Daniel smiler –

FRK. MORTENSEN: – og hvad hedder så sådan en stor flink dreng – –

B 57

Daniel rører på sig, glider under det følgende ned fra bænken og nærmer sig frk. Mortensen.

DANIEL: Daniel –

B 58.

Frk. Mortensen gør tegn at han skal komme helt hen. Tager et stykke papir og et stempel.

FRK. MORTENSEN: Har du lyst til at prøve at stemple –

Daniel ser betaget på det store stempel, frk. Mortensen demonstrerer. Daniel tager over. Stempler og stempler. Bag hende og Daniel tømmes banken lidt efter lidt for det øvrige personale.

FRK. MORTENSEN: Ih hvor du kan – du har rigtignok evner for bankvæsen – –

B 59

Bankdirektørens kontor. De sidder overfor hinanden. Varnæs kølig venlig og Mads urokkelig rolig.

VARNÆS: De forstår, jeg må jo se det fra bankens side – –

MADS: Naturligvis – –

VARNÆS: – og som jeg sagde før – vi har allerede en stor manufakturhandel her i byen – Damernes Magasin – –

MADS: Damernes ja – men hvad med konernes og pigernes – –

VARNÆS: Ja, jeg er jo ikke fagmand – men jeg kender da byen og ved, at der er forskellige små butikker – er der ikke også noget, der hedder postordreforretninger – fra hovedstaden – hvis

jævne folk – ja undskyld udtrykket – vil have noget taget hjem – –

MADS: Hvorfor ikke få den handel her til byen?

VARNÆS: Som jeg sagde før – jeg værdsætter Deres – Deres virkestrang – men De kender tiderne – så forstår De også de forpligtelser vi har overfor vore gamle kunder, mange er tredje – nogle endda fjerde generation her i byen.

MADS: De vil altså ikke låne mig penge – selvom jeg kan stille Dem sikkerhed –

Varnæs trækker på skulderen, usikker, en beskyttet mand, der har svært ved at meddele en afgørelse –

B 60

MADS: Altså nej – –

VARNÆS: Hvis De ønsker det på den måde

B 61

Mads har rejst sig, Varnæs rejser sig også, følger Mads mod døren.

MADS : Det er Dem, der ønsker det – jeg kan hente pengene udefra, hos folk der kender mig – –

VARNÆS: Jamen så er alt jo godt – –

MADS: Jeg mente det var bedre, hvis pengene arbejdede i den by, hvor jeg agter at tjene dem –

B 62

Mads vender sig i døren.

MADS: Men tak for samtalen.

Varnæs' ansigt usikkert, da han lukker døren bag gæsten.

B 64

Banklokalet. Frk. Mortensen og Daniel i stemplende stund.

FRK. MORTENSEN: Jeg må sige, De har en meget flink dreng – –

Mads iagttager hende og dreng – –

DANIEL: Se far – jeg stempler – –

FRK. MORTENSEN: – og så dygtig han er – man skulle tro der var bankfolk i familien.

B 65

Mads med et mærkeligt smil.

MADS : Tak fordi De tog Dem af min dreng – kan du sige pænt farvel Daniel

DANIEL: Farvel –

Daniel bukker velopdragent, tager faderens hånd og de går sammen ud af banken, mens frk. Mortensen vinker efter drengen med et sødt trutte-nutte vink

B 67

Varnæs' dagligstue. Efter fyraften. Varnæs kommer ind. Maude ser op fra et broderi, Elisabeth fra stoppetøjet børnestrømper. Ulrik ligger på gulvet og siger motorlyde, mens han kører med et mekanisk legetøj, en bil fra tiden. Regitze med et pår dukker. Damerne let forbavsede, Varnæs kommer tidligere end ellers.

MAUDE: Allerede – har du været i klubben – –

VARNÆS: Der blev ingen bridge – –

Går hen til karaflen med madeira, skænker sig et glas.

VARNÆS: Først blev jeg forsinket i banken – og så meldte Albert afbud – –

Maude forbavset, for Albert er den typiske klub-bror.

MAUDE: Nå? Hvorfor dog det – ?

VARNÆS: Fordi han skulle til dyrlæge – –

ELISABETH: Har han fået hundegalskab?

Elisabeth smiler.

B 69

Varnæs gør en bevægelse der skal forestille Dalsy.

VARNÆS: Nej, det var med – hvad er det nu den hedder?

ELISABETH: Daisy – men dog – –

MAUDE: Er den da syg – –

Varnæs kan pludselig se det grinagtige i historien igen, den er uden tvivl gennemdebatteret for hele sit pålydende i klubben.

VARNÆS: Syg – næh, jeg vil snarere sige, den er øh, lyksaliggjort – ha ha – –

Morer sig, de andre kigger på ham for at få del i morskaben.

VARNÆS: – – det er en vanvittig historie – kræet e i løbetid – Albert lufter personligt hunden – møder tante Møhge – til rullestols – og Misse, der straks begynder at divertere ham om den grå atlaske – de vil have syet om – –

MAUDE: Åh nej, ikke nu igen –

VARNÆS: Åbenbart – nå, men som de står der og bedøver sig i forhandlinger om volanter og guirlander – kommer grisehandler Larsens køter om hjørnet og svup – –

Elisabeth griner.

MAUDE: Hans Christian – – børnene – – –

B 70

REGITZE: Vi så det selv – ikke Ulrik – ?

Ulrik griner og nikker henrykt.

B 71

Maude forfærdet.

MAUDE: Hvad gjorde I – hvad er det her for noget. Det er Agnes.

VARNÆS : Da det skete midt på Algade kunne du jo dårligt forlange, at det skulle , , il:~' , forblive en hemmelighed – selv for de uskyldig små, ha ha ha – Albert, jeg kender ingen, der altid er så uheldig – –

MAUDE: Hans Christian børnene – og så med en køter.

ELISABETH: Opdagede Albert slet ingenting – –

VARNÆS: Ikke før bagefter, da grisehandleren stod der og sagde, at nu var de kommet i familie – ha ha ha – –

Varnæs får selskab af Elisabeth, der morer sig overdådigt –

MAUDE: Er det morsomt –

VARNÆS: Ja, gu' er det da morsomt, Maude.

MAUDE: Jeg synes det er en både durn og vulgær historie -- –

B 72

Varnæs går hen til vinduet kigger ud.

VARNÆS: Har I hørt, at sadelmagernes hus er solgt.

ELISABETH: Ja, Agnes sagde det.

VARNÆS: Der skal være manufakturforretning.

MAUDE: Har du også hørt det sludder – hvem har du dog hørt det fra?

VARNÆS: Af manden, der vil åbne forretningen. Det var ham, der forsinkede mig –

MAUDE: Med hvad --

VARNÆS: Hvad tror du – han ville have et lån til at starte for.

MAUDE: Nej ved du nu hvad, når Arnesen – den mand må ikke være rigtig klog --

VARNÆS: Det ved jeg nu ikke, men hvis det kan berolige dig, han fik ikke lånet --

Maude ryster på hovedet.

B 73

Varnæs ser smilende på hende. Bliver derefter eftertænksom.

VARNÆS: – men måske skal Arnesen påsse på andet og mere end hanhundene --

B 74 og B 75 (udeladt)

B 76

Grisehandlerens køkken. Grisehandleren kommer ind, iført sit arbejdstøj, hænger hatten indenfor døren, også jakken, der er af lærredsagtigt stof. Kvik springer i hælende på ham. Katrine står i køkkenet.

GRISEHANDLEREN: Så er jeg her – (til hunden) Kom så, Kvik. Kan du sige til mor at hun skal give dig noget godt at spise, hvad – han har sgu ellers gjort dagens gerning, Katrine. Han har besprunget manufakturhandler Arnesens tævehund –

B 77

Katrine klapper Kvik.

KATRINE: Ja, I er nogen værre nogen –

Larsen går ind I stuen. Katrine går hen til komfuret og tager hans ternede tiltsutter der har deres taste plads på et varmt sted.

B 78

Grisehandlerens stue. Larsen sætter sig på divanen, den Mads i sin tid sov på. Strækker benene ud. Ved siden af divanen, så Larsen kan nå det, et lille bord med radioen (sort kasse med ebonitskiver til at dreje på en ebonithøjttaler ovenpå.

Bag ham det yndede stik af jægerne, der bryder gennem sivene. Ingeborg sidder ved bordet, læser for Ellen, Katrine kommer ind. Larsen strækker det ene ben frem. Katrine haler hans ene støvle af. Sætter filtsutten på foden. Så den anden støvle af. Filtsut på den næste fod. Larsen tager kravetøjet af og rækker det til Katrine. Svinger derefter begge ben op i sofaen. Katrine retter puden til, den er belagt med broderet stykke. Det hele foregår mekanisk, det er et dagligt ritual. Også replikkerne.

GRISEHANDLEREN: Ingeborg, er Tidende kommet --

B 79

Ingeborg træder til med Tidende lægger den på Larsens mave.

GRISEHANDLEREN: Tak min tøs -

Larsen slår tidende ud og forsvinder bag den.

B 80

Katrine begiver sig mod køkkenet med Larsens effekter, støvler og kravetøj. Inden hun når ud af stuen lyder det bag avisen.

GRISEHANDLEREN: Hvad skal vi ha' til middag, hva?

Katrine vender sig.

KATRINE: Brunkål med flæsk –

B 81

Larsen bag avisen.

GRISEHANDLEREN: Det lyder sgu godt –

Døren lukker sig bag Katrine. Grisehandlere bladrer i Tidende.

B 82

Katrine i Køkkenet. Sætter tingene på plads.

GRISEHANDLEREN(fra stuen): Hør, M O R – –

Katrine åbner drøren.

KATRINE: Ja, Larsen – –

B 83

Grisehandlerens stue. Grisehandleren stadig bag avisen.

GRISEHANDLEREN: Har vi til to mere.

KATRINE: Ja, hvorfor det?,

B 84

Ellen spændt, hun elsker når der sker noget.

GRISEHANDLEREN: Ellen får besøg af Daniel – og han tager sin far med – jeg skal snakke med mig –
–

Barnets ansigt stråler. Grisehandleren hyggelig, drilagtigt overfor barnet.

B 85

Senere. Ellen og Daniel på maven på gulvet med nogle bøger imellem sig, ser billeder. Ingeborg skænker kaffe for Mads og sin far. Katrine kommer efter med en skære kage, der sættes på det dækkede kaffebord. Damerne går tilbage til køkkenet – opvasken.

GRISEHANDLEREN: Det blev altså nej – De var altså ikke fin nok for bankdirektøren.

MADS: Han var høflig nok – men – – –

GRISEHANDLEREN: Storsnudet –

MADS: Næh – egentlig heller ikke, han ville bare have at alt i byen skulle blive som det var, det var nok det –

GRISEHANDLEREN: – og så – ?

MADS: Jeg vil ikke være på trængende, men De sagde selv – –

B 86

Glimt i grisehandlerens øjne, han tror der kommer, en bøn om penge.

GRISEHANDLEREN: Ja – –

MADS: – det jeg ville spørge var om – kan De have Daniel et par dage, mens jeg tager hjem til min egen egn – jeg har brødre, der kan kautionere for mig.

GRISEHANDLEREN: Det er sgu mærkeligt noget med de fine – de snakker ikke om deres penge, og alligevel er det kun deres penge, der tæller – en anden en kan godt have mange flere – men det regnes ikke – –

MADS: Penge er penge – uden dem bliver man aldrig til noget.

GRISEHANDLEREN: Men der er stadigvæk en forskel –

B 87

Nær Mads.

MADS: Det er en selv, der giver pengene betydning og magt –

B 88

Nær grisehandleren. Han studser – ser på Mads eftertænksom. Vender sig. Børnene med bøgerne.

GRISEHANDLEREN: Ellen, tror du vi har plads til Daniel i nogle dage – ?

Ingeborg kommer ind, fulgt af Katrine, opvasken er overstået. Børnene ser på hinanden.

Glade. Ingeborg kammer hen til bordet. Hun har sin kaffekop med. En bog i hånden.

INGEBORG: Vi har da altid plads til Daniel – ikke mor – ?

KATRINE: Vel har vi så –

Ingeborg sætter sig med sin kop ved bordet. Katrine lige efter.

B 90.
Mads til Ingeborg.

MADS: *Hvad er det, De læser – ?*

INGEBORG: *Digte.*

LARSEN: *Ja det forstår jeg mig sug ikke på.*

KATRINE: *Nej, men det er ikke noget at prale af.*

LARSEN (forklarende til Mads): *Hør til hende. Hun kan sgu aldrig glemme, at hun har været på højskole.*

MADS: *Hvad er det for digte – ?*

INGEBORG: *Axel Juhl hedder han.*

MADS: *Må vi høre et – ?*

B 91
Ingeborg lidt forlegen. Blader i bogen.

INGEBORG: *Ja, jeg ved ikke rigtigt – øh – her er et – det er så rigtigt –*

Læser stille og enkelt.

INGEBORG (læser): *Jeg er hjemløs alle vegne – en gang skal jeg hjemløs segne, men jeg priser mine kår – Thi der drager os så meget, jeg er glad, jeg aldrig ejed – stundom misted den, der får.*

Mads sidder og iagttager hende. Ingeborg ser frem for sig da hun slutter. Lægger bogen.

B 92
Grisehandleren til Mads.

GRISEHANDLEREN: *Forstod De noget af det, hva?*

Pause.

B 93
Mads, der er langt borte, giver et lille sæt, kun antydet – ser direkte på Ingeborg.

MADS: *Den, der får, mister ikke noget. Den der far, bliver rigere.*

B 94
Ingeborgs alvorlige ansigt lyser op i et varmt smil.

B 95
Varnæs dagligstue. Elisabeth superviser morgenrengøringen. Tæppet er rullet af, møblerne sat ind til væggene.

Laura og Agnes kommer bærende med det nybankede ægte tæppe. Elisabeth viser, hvor det skal placeres. På gulvet står blandt andet rengøringsgrej (spande, brun sæbe, træbørsten. En nymodens støvsuger).

ELISABETH: *– og de polstrede møbler skal også ned og bankes.*

Agnes peger på støvsugeren.

AGNES: *Årh, kan vi ikke bruge den der.*

ELISABETH: *Bagefter – min søster vil gerne have dem banket.*

Agnes ruller med øjnene til Laura – Elisabeth går mod spisestuen.

B 96
Varnæs spisestue. Maude og Varnæs ved morgenbordet. Elisabeth slutter sig til dem. Varnæs tager en sidste bid, fremdrager en cigar.

MAUDE: *Åh nej, Hans Christian – jeg beder dig – –*

VARNÆS: *Om hvad – ?*

MAUDE: *Din cigar – i spisestuen, røgen hænger snart alle steder – kunne du ikke –*

Varnæs stikker cigaren i etuiet igen. Elisabeth iagttager ham. Han rejser sig hurtigt.

VARNÆS: *Jo, jo – jeg kan da ryge den i banken.*

MAUDE: *Tak, min ven –*

Hans Christian rejser sig. Giver Maude et kys på kinden.

HANS CHRISTIAN: *Godmorgen.*

Varnæs forlader stuen.

B 97

Maude taler videre til Elisabeth.

MAUDE: – det er ikke bare i gardinerne, det er også i tøjet – også i dit og mit når her har været l'hombre-aften, har du ikke lagt mærke til det – ?

ELISABETH: Nej, men min næse har heller aldrig været så sart som din.

Maude smører tænsomt smør på et stykke ristet brød – det sidste.

MAUDE: I virkeligheden er det frygteligt, at have lugtesans – Elisabeth. Ved du hvad, sommetider synes jeg selv børnene, de lugter.

*ELISABETH:
Hvor kan du sige det, Maude.*

MAUDE: For eksempel når de kommer hjem fra anlægge – tror d u mig ikke – men så synes jeg, Ulrik lugter af øl –

Elisabeth ser undrende på hende.

B 98

Dagligstuen. Agnes og Laura ved at bugserer en polstret sag ud af stuen, Agnes står, så kun kan se ud af vinduet. Slipper sin del af byrden så den går i gulvet. Hen til vinduet for at glo.

AGNES: Orv, Laura – se der –

Laura går op på siden af hende.

B 99

Over pigernes rygge over på den anden side af gaden. En trækvogn hvorpå der står DSB er ved Rødes trækraft bugseret op foran Mads' hus. Mads står selv og dirigerer, Daniel springer til og fra. Der losses bohøve af. Enkelt og uprætentøst indbo, der ikke ligner det varnæske.

RØDE: Ja, så nåede vi hertil.

MADS: De kan sætte det på trappen.

LAURA: Nå, bor man sådan i Jylland.

AGNES: Se det der servantestel!

LAURA: – og ordentligt køkkentøj ser det heller ikke ud til, at de har –

Trækvognen forsvinder. Fede kommer til syne, han står og maler facaden.

AGNES: De siger, der skal være manufaktur – –

LAURA: Da ikke overfor Arnesen, dit pjat – –

B 100

Elisabeth ind.

ELISABETH: Hvad er det, der er så interessant – ?

AGNES: Nu flytter de ind, derovre –

Gør tegn til Agnes om at komme i gang –

ELISABETH: Men derfor skal vores hus alligevel gøres rent –

Vender sig mod Laura.

ELISABETH: – og Laura, min søster vil gerne tale med Dem.

B 101

Spisestuen. Maude sidder og læser den Berlingske morgenavis, har bladet over på det fashionable stof. Døren går op. Maude tror, det er Elisabeth. Maude i læsende stund .

MAUDE: Her står, at Minna og Jørgen har været til bryllup med de kongelige, Minna var i grønt med hermelin – –

Laura står foran hende –

MAUDE: – – Åh, er det Dem Laura – har min søster fortalt Dem om middagen til bankbestyrelsen – –

B 102

Laura roder sin lomme fremdrager en seddel.

LAURA: Frøkenen og jeg har allerede lavet det her – men hvis fruhen hellere vil have guldfasaner, så ...

Maude tager listen, læser – Lauras øjne flakker. De er stadig ti trukket af vinduet og den prægtige udsigt til flytningen.

B 103

POV: Grisehandlerens bil er rullet op fyldt med flyttegods.

GRISEHANDLEREN: Pas nu på, stigen ikke knækker, ikke?

FEDE: Meget morsomt ...

B 104

Spisestuen. Laura spærrer øjnene op.

LAURA: Det tænkte jeg nok.

MAUDE: Hvilket – ?

LAURA: Det sagde jeg osse til Agnes –

MAUDE: At hvad, Laura – ?

B 105

Den anden side af gaden. Grisehandleren har taget over. Han fægter og regerer, snakker med Fede, går til og fra vognen, fulgt af den frygtelige Kvik, samt af Ellen. Mads og Daniel er ikke at se.

LAURA: At der ikke skal være manufaktur her lige overfor Arnesens –

MAUDE: Hvad skal der så være – ?

LAURA: Der skal være grisehandel.

B 106

Maudes forfærdede ansigt. Hun rejser sig og går ud af stuen. Lader listen ligge.

B 107

Laura ser efter hende, ved hvor det bærer hen. Elisabeth ind fra den anden side.

ELISABETH: Har min søster – ?

Laura ryster på hovedet.

LAURA: Fruen er vist gået op –

Elisabeth tager listen.

ELISABETH: Hvordan kan DET nu være – ?

LAURA: I samme sekund jeg sagde, der skulle være grisehandel derovre –

Elisabeth let rystet til vinduet.

ELISABETH: Det kommer der af at stå og glane ud af vinduet – kan De læse, hvad der står, der hvor der bliver malet – ?

Laura kigger ud.

B 108

POV: Grisehandl1erens vogn er bakked lidt tilbage. Vi ser at der i Fedes streg står TØ JHU... længere er han ikke kommet endnu.

B 109 (udeladt)

B 110

Mads' hus ext. Et skilt i hvert af de to nymalede og istandsatte vinduer forkynder: Tøjhuset åbner på onsdag. Vinduerne er endnu kridtet hvide. Døren står åben. Et bud smutter ind.

B 111

Grisehandleren kommer kørende med grise på ladet. Standser.

B 112

Butikken. Mads har åbnet den kuvert, budet har med. Står med en annoncekorrektur i hånden, læser den igennem. Putter den tilbage i kuverten. Grisehandleren kommer ind. Mads til drengen.

MADS: Det er i orden, min ven, og det skal i Tidende tirsdag eftermiddag og også i Socialdemokraten –

Roder i Lommen, finder sin portemonnai, fremdrager en mønt.

MADS: – – – her, det er til dig –

DRENG: Tusind tak.

B 113

Drengen bukker og takker. Spurter afsted. Grisehandleren venter. Mads mod grisehandleren, lunt.

MADS: – han fik en to-øre – det bringer sikkert lykke – –

Grisehandleren ser sig om i lokalet.

GRISEHANDLEREN: Det må jeg sgu side – alt på eet bræt –

MADS: *Ikke alt – Larsen – ikke alt, det skal man aldrig – men næsten – –*

B 114

Grisehandleren går rundt og kigger.

GRISEHANDLEREN: *Der var noget – øh – –*

MADS: *Ja – ?*

GRISEHANDLEREN : *– – med hensyn til personale – –*

MADS: *Jeg har ansat en lærling – og så har jeg averteret efter en darne – til en begyndelse*

Grisehandleren let forlegen.

GRISEHANDLEREN: *Det var det, at Ingeborg ikke kunne lide at spørge selv*

MADS: *Skal jeg forstå det sådan, at Deres datter har lyst – –*

GRISEHANDLEREN: *Det ser sgu sådan ud – hvis De alligevel skal have en dame –*

MADS: *Det er sært – det har hele tiden været i mine tanker", men jeg turde ikke spørge – Deres datter står for mig som noget særligt –*

B 115

Grisehandleren lettet.

GRISEHANDLEREN: *Hvad fanden ville I gøre uden mig –*

B 116

Mads lyser op i et stort smil.

MADS: *Det må De nok spørge om, Oluf Larsen.*

B 117

Gaden. Tirsdag eftermiddag. Tidendes bud piler ud og ind af husene, også ind i Arnesens butik.

B 118

Damernes Magasin, int. Arnold står med avisen, gør tegn til frk. Jørgensen og endnu en ekspedient. De står og læser sammen med betænkelige miner.

B 119

Hr. Schwann vender tilbage efter at have fulgt en kunde ud. Hen mod gruppen.

SCHWANN: *Hvad laver De der, hvad ligner det, at står og krølle chefens avis –*

B 120

Frk. Jørgensen gør et dystret tegn, en opfordring til Schwann om at læse med. Schwann reciterer hånligt.

SCHWANN: *"Det meddeles herved til de..." høh (udtales foragtligt) "ærede kunder i land og by"... hvilke kunder mon... "at Mads Andersen Skjern i morgen åbner forretningen Tøjhuset"*

Ser sig om med foragt – gentager:

SCHWANN: *Tøjhuset... "Algade 14 og anbefaler sig med alt indenfor manufaktur".. mon... høh... (Med påtaget tvivl) ..."Kvalitet en æressag... rimelige priser og" – næh nu må jeg bede – "behagelig betjening"*

FRK JØRGENSEN: *Ja, hvad mener De?*

SCHWANN: *Han må jo ikke være rigtig vel forvaret.*

Lægger avisen sammen, iler mod Arnesens kontor. I døren.

SCHWANN: *Har chefen set – ?*

Døren lukkes.

B 121

Banken int. Stein med Tidende, blader - studser, kigger – er standset ved annoncen. Går hen til frk. Mortensen, lægger den, peger. Frk. Mortensen læser den, ryster på hovedet. Holmdal trækker til, frk. Mortensen peger. Holmdal ser fra det ene alvorlige ansigt til det andet. Begge har bange anelser.

HOLMDAL: *Hvordan er det, De ser ud – man skulle tro, der var udbrudt krig.*

STEIN: *Det er der måske også – –*

B 122

Arnesens stue. Vicki med Tidende, Arnesen ind.

VICKI: *Albert – har du set den, annoncen – ?*

Arnesen med stiv overlæbe, han forstår heller ikke noget.

ARNESEN: *Hvilken annonce – ?*

VICKI: *Den, om varehuset der åbner i morgen.*

ARNESEN: *Det angår ikke os –*

Citerer hånligt fra annoncen.

ARNESEN: *– "ærede kunder i land og by" – de ærede kunder, der er – de holder sig til min forretning, han holder ikke længe –*

Vicki har allerede fuld af fortrøstring bladet om til radioprogrammerne.

B 123-129 (udeladt)

B 130.

Tøjhuset. Der er flere kunder i butikken. Mads, Ingeborg og lærlingen i gang med at ekspedere.

MADS: *Fire kroner og 50 – værsgo.*

Grisehandleren ind, ukendelig i sit bedste tøj, fulgt af Katrine, der har Ellen ved hånden. Mads følger en kunde til dørs, går tilbage til gruppen.

GRISEHANDLEREN: *Vi kommer for at give handsel – Hvad vil du ha' Katrine, – du kan vælge – og Ellen, vis morfar, hvad du gerne vil ha' –*

B 131

Gaden. Frk. Møhge kommer rullende med fru Møhge. Nærrer sig Arnesens butik.

FRU MØHGE: *Jeg vil have min atlaskes nu –*

Hver gang Misse svarer fru, bøjer hun sig frem.

MISSE: *Den kan dårligt være syet om allerede, lille mor –*

FRU MØHGE: *Den er nok stjålet – gå ind Albert og sig, han skal finde den – NU.*

Et par koner vender sig og kigger efter dem. Misse går resigneret mod indgangen til Damernes Magasin, parkerer rullestolen.

MISSE: *Ja ja -lille mor –*

B 132

Tøjhuset int. Ellen står foran en sød matroskjole. Mod Mads, der står bi.

GRISEHANDLEREN: *Vil du gerne ha' den hva' Ellen? – Hvormeget?*

MADS: *11,50 – den er taget hjem fra England, men hvis det er Ellen – – såh –*

B 133

Grisehandleren haler to tiere frem, lægger dem i Mads' hånd, som om han købte grise –

GRISEHANDLEREN: *Her er 20 kroner – de otte en halv skal bringe Dem lykke.*

MADS: *Mange tak – Oluf Larsen – –*

Grisehandleren går over mod Katrine, der står ved nogle trøjer. Til Ellen og Mads.

GRISEHANDLEREN: *Og nu skal vi gå hen og se, hvad mormor har fundet ud af – (forklarende til Mads) hun plejer sgu ikke at være særlig god til at bruge penge –*

B 134

Gaden udenfor Damernes Magasin. Fru Møhge rører på sig i rullestolen, ser sig om. Får øje på Mads' fint pyntede vinduer og de mennesker, der går til og fra. Afmonterer et par lag, stiger ud af rullestolen. Ser sig om, vader ud over gaden, er ved at blive kørt over af en langsomt kørende gammel bil (eller ladcykel) går med løftet stok over mod Mads butik og den åbentstående dør.

B 135

Tøjhuset. Daniel står med en af de fine budæsker, man brugte dengang. En elegant kasse mærket Tøjhuset i svingende skrift med strop. Ingeborg snakker med ham.

INGEBORG: *Daniel, tror du, du kan finde det alt sammen –*

DANIEL: *Ja.*

INGEBORG: *Godt. Blikkenslageren. Det er rundt om hjørnet.*

INGEBORG: *Sådan – her – og så skal du gå lige hjem.*

DANIEL: Ja.

B 136.

Ingeborg på vej mod ny kunde –

B 137

Døren ligger fri i et par sekunder, til syne kommer fru Møhge. Udmærket til bens i betragtning af sin alder. Med løftet stok. Frygtindgydende alle vender sig, da hun brøler.

FRU MØHGE: Misse, hvor bliver du af – ?

B 138

Mads hen imod hende .

MADS: Hvormed kan jeg tjene fru en – ?

FRU MØHGE: Jeg vil tale med Albert.

Mads ser hen mod lærlignen, den eneste han er på fornavn med.

MADS: Albert? Den unge mand, han hedder Fritz –

B 139

Døren til Damernes Magasin. Vi ser Schwann bukke frk. Møhge ud – uden den atlaskes. Frk. Møhge står på trappen, mander sig op. Ser, rullestolen er forladt. Forvirret, indtil hun spærrer øjnene op ved lyde fra den anden side af gaden.

FRU MØHGES STEMME: Hvor er Albert –

Frk. Møhge krydser over gaden, stiger op af trappen. Bliver stående, rådvild. Ser ind i butikken.

B 140

Tøjhuset int. Mads gør en venlig bevægelse for at lede den gamle dame ud.

MADS: Kom frue –

FRU MØHGE: Kan han få hænderne væk, svinske mandsperson –

MADS: Jamen kære frue –

FRU MØHGE: Der er ingen mand, der har rørt mit legeme siden Fernando døde i 1895 –

B 141

Misse farer undskyldende ind i forretningen.

MISSE: Mor – Albert er ikke her, lille mor –

Hun går ud med fru Møhge, ser undskyldende ud.

FRU MØHGE: Nej, han gemmer sig, han har altid været en fej knægt – –

B 142

Gaden, Varnæs' port. Agnes kommer med Regitze og Ulrik. Da de kommer ind gennem porten bliver Ulrik stående.

AGNES: Ja ja – du kan godt blive nede og lege, hvis du ikke render nogen steder –

B 143

Tøjhuset ext. Butiksdøren. Den åbnes. Daniel kommer ud med budkassen på en lille trækvogn. Begynder at gå henad gaden.

B 144

Varnæs' port. Porten går op. Ulrik stikker hovedet ud. Ser Daniel.

ULRIK: Daniel – Daniel –

B 145

Daniel vender sig -

B 146

Ulrik på vej over gaden. Daniel standser, ser glad på Ulrik. Ulrik fremme ved Daniel.

ULRIK: Må jeg gå med?

DANIEL: Jeg skal mange steder –

ULRIK: Det gør ikke noget –

Drengene følges, vi ser dem bagfra – de trækker vognen.

B 147

Et hus med gadedør. Drengene ringer på, en dame kommer ud. Tager i mod en pakke. Giver dem en mønt. Daniel Sætter låget på den tomme kasse, begge giver sig til at tælle pengene.

ULRIK: Hvor meget har vi – ?

DANIEL: Tolv øre til hver – hun gav fem øre. De må være meget rige –

Drengene deler –

B 148

Gaden. De to drenge med trækvognen vandrer hjem igen.

B 149

Arnesens butik set udefra. Hr. Schwann står og kigger ud på gaden, der er stille i butikken. Ser de to drenge. Råber bagud. Frk. Jørgensen kommer ilende.

HR SCHWANN: Frk. Jørgensen – kig lige her – hvem er den dreng – ?

Frk. Jørgensen ser på drengene.

FRK. JØRGENSEN: Det ved De da godt hr. Schwann – det er jo jydens –

SCHWANN: Ja, det kan jeg virkelig selv se, frk Jørgensen – men den anden –

Frk. Jørgensen kniber, øjnene sammen, gisper –

FRK JØRGENSEN: Du godeste – er det ikke bankdirektørens Ulrik –

B 150

Tøjhuset int. Godt med kunder i butikken, butiksklokken ringer. Mads ser op, som sædvanligt med opmærksomhed. Ind kommer Varnæs. Mads går hen imod ham som mod enhver anden kunde.

MADS: Goddag hr. bankdirektør, hvad kan jeg tjene Dem med – ?

B 151.

Varnæs ser sig om. Utilpas.

VARNÆS: Det er mig særdeles pinligt –

Mads afventende.

MADS: Ja så –

VARNÆS: Men situationen tvinger mig til at trænge mig ind på Deres enemærker –

Tager sig sammen og lægger en håndfuld slanter på disken.

VARNÆS: – – værsågod –

B 152

Mads begynder at more sig.

MADS: Er det for at bevise, at man alligevel kan få penge ud af Dem – ?

VARNÆS: Det er penge, jeg har konfiskeret fra min søn – Ulrik –

Mads ser undrende på ham.

MADS: Jamen, hvad har jeg – –

VARNÆS: Han har tjent dem ved at gå byærinder for Deres virksomhed – jeg forstår sammen med Deres søn – –

MADS : Daniel – ja, de er gode venner –

B 153

Varnæs bleg, prøver at beherske sig.

VARNÆS: MIN søn går ikke bud for andre, det beder jeg Dem forstår – fra nu af –

MADS: Er det ikke synd for Deres dreng –

VARNÆS: Hvad mener De – ?

MADS: Hr. Varnæs – jeg begyndte at gå ærinder, da jeg var seks år – det er derfor, jeg nu kan klare mig uden Deres hjælp –

VARNÆS: I min familie behøver vi ikke at gå ærinder for at klare os. Det burde De vide De har trods alt været her i snart et år.

MADS: Jeg kender jo ikke Dem og Deres principper –

VARNÆS: Men vi er mange, der har lagt mærke til Dem og DERES – øh – principper –

MADS: Det tager jeg som en kompliment –

B 154

Varnæs retter sig, begynder at gå mod døren. Mads følger ham. Ingeborg og læringen ser op fra deres ekspeditioner og følger dem med øjnene. Mads åbner døren for Varnæs.

VARNÆS: Hvis det kan interessere Dem – så er min hustru blevet syg af dette her –

Mads er venlig og korrekt.

MADS: Det gør mig ondt – – også for Dem.

Varnæs har lyst til at flygte.

VARNÆS: Farvel –

MADS: Farvel – hr. bankdirektør.

B 155

Tøjhuset int. Mads ser efter ham. går tilbage og tager slanterne op i hånden. Lægger dem ned i pengeskuffen.

B 156

Varnæs går mod banken. Imod ham kommer Arnesen med hunden. Luftetur. De standser og taler sammen.

B 157

Grisehandlerens Kvik kommer om hjørnet. Bag den grisehandleren. Han ser de to mænd, der samtaler, men brat standser deres snak, da han passerer forbi.

B 158

Arnesen river hunden til sig, og svupper den op på armen.

B 159

Grisehandleren svinger med hatten. Først front mod bankdirektøren.

GRISEHANDLEREN: Hr. Bankdirektør

Vender sig derefter, mens han passerer, mod Arnesen.

GRISEHANDLEREN: Svoger